

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt: V K 509/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego A. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 226§1 kk i wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator. Skarżący, na podstawie art. 427§1 i 2 kpk oraz 438 pkt 4 kpk zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. W. poprzez nieuwzględnienie w sposób należyty okoliczności o charakterze obciążającym.

W konsekwencji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za przypisany mu czyn kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest zasadna, a podniesione w niej argumenty są trafne.

Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenie wolności, Sąd Rejonowy powołał się na przepis art. 58§1 kk. Paradoksalnie, to właśnie ten przepis stoi na przeszkodzie wymierzeniu oskarżonemu kary nie izolacyjnej. Ustawodawca stwierdza bowiem, że wymierzenie kary pozbawienia wolności, jako kary alternatywnej, jest możliwe tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W analizowanej sprawie, jak słusznie podkreśla skarżący, żadna inna kara nie spełni swoich celów i to zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i jej społecznego oddziaływania.

Analizując dotychczasowy tryb życia oskarżonego, a zwłaszcza fakt jego uprzedniej trzykrotnej karalności – w tym dwa razy m.in. za przestępstwo z art. 226§1 kk – należy dojść do wniosku, że oskarżony uporczywie narusza porządek prawny, popełniając przestępstwa i wykazując rażące lekceważenie podstawowych norm prawnych. Dotychczasowe środki oddziaływania penalnego nie odniosły żadnych skutków. Oskarżony był bowiem wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie następnie zarządzono. Później wymierzono mu karę ograniczenia wolności, którą odbył. Za ostatnie dotychczasowe przestępstwo wymierzono mu, wyrokiem z dnia 22.12.2014 roku, surową karę pozbawienia wolności, stosując jednak po raz kolejny dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia jej wykonania. Niestety, trzy miesiące po uprawomocnieniu się tego wyroku, oskarżony ponownie popełnił umyślne przestępstwo podobne. Okoliczności jego popełnienia ustalone w analizowanej sprawie, nie pozwalają na jakiegokolwiek usprawiedliwienie działań oskarżonego. Przestępstwa dopuścił się oskarżony będąc pod wpływem alkoholu, reagując niezwykle wulgarnie na usprawiedliwioną interwencję Policji. Już w trakcie toczącego się postępowania, w sierpniu 2015 roku, jak wynika z wywiadu kuratora, w dalszym ciągu zachowanie oskarżonego w miejscu zamieszkania było naganne (wywiad kuratora k. 67).

W tych warunkach, orzeczenie wobec oskarżonego, po raz kolejny kary ograniczenia wolności, jawi się jako niewspółmierne i to w stopniu oczywistym, rzucającym się w oczy. Sąd Rejonowy w sposób niedostateczny ocenił wagę i rodzaj okoliczności obciążających, które dostrzegł. Wyciągnął także błędny wniosek co do możliwości spełnienia celów kary, przez inną reakcję niż pozbawienie wolności.

Takie ukształtowanie reakcji karnej będzie tylko potęgowało u oskarżonego poczucie bezkarności i pobłażliwości ze strony organów Wymiaru Sprawiedliwości. W społeczeństwie zrodzi natomiast opinię o bezsilności Państwa w walce z przejawami patologicznego zachowania. Oskarżony winien wreszcie odczuć nieuchronność kary, aby spowodować u niego negatywną refleksję nad dotychczasowym postępowaniem i skłonić go do jego zmiany.

Z tych wszystkich powodów, uwzględniając w całości argumenty podnoszone w apelacji Prokuratora, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 §1 i 2 kpk, oraz 438 pkt 4 kpk, zmienił zaskarżony wyrok, wymierzając oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie zmieniał przy tym ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, a jedynie ocenił je w sposób odmienny, dochodząc do wniosku o istnieniu przesłanki odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk. Nawet ta niezbyt długa, ale bezwzględna kara izolacyjna, upewni oskarżonego o nieuchronności kary na przyszłość i stanowić będzie jasny sygnał w aspekcie prewencji generalnej.

Mając na uwadze trudną sytuację finansową oskarżonego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624§1 kpk, zwolnił go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.